

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/4/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720202385
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8720202385.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členiek senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXXX/X, XXX XX C., zastúpeného: JUDr. Ing. Marcela Martinkovičová, advokátka, Nám. Sv. Egídia 95, 058 01 Poprad, proti žalovanej: D. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XX, XXX XX C. – F., zastúpenej: Advokátska kancelária JUDr. Marcel Mašan, s. r. o., Hviezdoslavova 2, 058 01 Poprad, IČO: 36 858 935, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 9C/31/2020-132 zo dňa 08.06.2023, takto jednomyseľne

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok.

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“ a „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že vo výroku I. určil, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) žalobcu a žalovanej patrí kúpna cena za predaj osobného motorového vozidla ŠKODA OCTAVIA RS, TDi 2,0 v sume 4.300,- eur; vo výroku II. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej na vyrovnanie jej podielu z vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov sumu 2.150,- eur v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku; vo výroku III. nepriznal stranám náhradu trov konania; vo výroku IV. uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 64,50 eur na účet Okresného súdu Poprad v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a vo výroku V. uložil rovnakú povinnosť žalovanej zaplatiť súdny poplatok v sume 64,50 eur na účet Okresného súdu Poprad v lehote 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodnutie právne zdôvodnil ust. § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 až 5 a § 150 Občianskeho zákonníka a tiež ust. § 151 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia konštatoval, že rozsudok o rozvode manželstva strán sporu č. k. 14P/188/2016-82 zo dňa 26.09.2017 nadobudol právoplatnosť dňa 09.10.2017. Súd ďalej uviedol, že kúpnu zmluvou zo dňa 26.12.2017 žalobca predal spoločnosti Luxurycars s. r. o., osobné motorové vozidlo Škoda Octavia RS nadobudnuté za trvania manželstva za kúpnu cenu 4.300,- eur, ktorú bol kupujúci povinný zaplatiť v deň uzavretia zmluvy. Táto skutočnosť bola nesporná. Nesporné tiež bolo, že osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat EČV: C. XXX G., rok výroby 2002, nadobudol žalobca darom od svojich rodičov. Keďže šlo o dar, súd predmetné motorové vozidlo vylúčil z masy BSM, a preto nebolo predmetom vyporiadania bez ohľadu na to, kto ho užíva. Finančné prostriedky v sume 13.122,19 eur boli prevedené zo sporiaceho účtu žalovanej na jej bežný účet dňa 08.07.2016. Žalovaná tvrdila, že ich spotrebovali postupne počas trvania manželstva. Žalobca poprel ich spotrebovanie počas

manželstva a navrhol ich zahrnutie do masy BSM, pričom si uplatnil polovicu z uvedenej sumy na vyporiadanie. Súd poukázal na to, že manželstvo strán bolo právoplatne rozvedené dňa 09.10.2017. K prevodu finančných prostriedkov zo sporiaceho účtu na bežný účet žalovanej došlo dňa 08.07.2016, t. j. 15 mesiacov pred zánikom BSM. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že k spotrebovaniu týchto finančných prostriedkov došlo za trvania manželstva, čo je aj reálne pri rozpočítaní uvedenej sumy na mesiace (874,81 eur na mesiac). Finančné zostatky na účtoch žalobcu a žalovanej pri zániku BSM (právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva) boli minimálne, čo ani nebolo sporné. Súd ďalej uviedol, že posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa v súdnom konaní uplatňuje výnimočne, a to spravidla iba v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená, a druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu, alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne menšej miere. Podľa súdu prvej inštancie tieto skutočnosti v konaní preukázané neboli, a preto vychádzal z rovnakých podielov. Pohľadávky a dlhy predmetom vyporiadania neboli. Ďalej súd uviedol, že pokiaľ dôjde k platnému prevodu veci tvoriacej súčasť spoluvlastníctva (t. j. v prípadoch, keď je vec prevedená oboma manželmi alebo jedným z manželov bez súhlasu druhého a tento manžel sa nedovolá relatívnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu), je predmetom vyporiadania suma získaná za prevod vlastníckeho práva. Tento princíp platí aj v prípadoch, kedy došlo k prevodu veci po zániku spoluvlastníctva do jeho vyporiadania. (22Cdo 172/2012, NS ČR). Na základe zisteného skutkového stavu, citovanej právnej úpravy a judikatúry s prihliadnutím na výsledky dokazovania a rešpektujúc zásadu rovnakého podielu oboch sporových strán na spoločnom majetku, predmetom vyporiadania ostala len kúpna cena vyplatená žalobcovi za predaj osobného motorového vozidla Škoda Octavia RS TDi 2,0 v sume 4.300,- eur, z ktorej polovica predstavuje sumu 2.150,- eur. Preto súd rozhodol tak, ako vyplýva z výroku napadnutého rozsudku.

4. V danom spore súd v súlade s § 257 CSP nepriznal žiadnej zo strán náhradu trov konania vzhľadom na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v tom, že rozhodnutie o vyporiadaní BSM je v záujme oboch sporových strán, ktoré nevyužili zákonnú možnosť vyporiadať BSM dohodou, a preto rozhodol súd.

5. Proti výroku I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku a § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo 17. januára 2001, sp. zn. 22Cdo 2433/99, z ktorého vyplýva: „Ak jeden z manželov nakladal s vecami alebo úsporami, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 OZ, potom na tento neplatný právny úkon nemožno prihliadať a vec alebo úspory treba zaradiť do masy bezpodielového spoluvlastníctva a vyporiadať.“ Tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 20. júna 2005, sp. zn. 22Cdo 1135/2005, z ktorého vyplýva: „Ak jeden z manželov za trvania manželstva vybral z vkladnej knižky peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použil v súlade s ust. § 144 a nasl. OZ, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve.“ Žalobca ďalej argumentoval tým, že na sporiaci účet vedený vo H., I., na meno žalovanej, ku ktorej on nemal zriadené dispozičné právo ani prístup, žalovaná za trvania manželstva pravidelne vkladala finančné prostriedky z finančných prostriedkov patriacich do BSM. Z predloženého výpisu z bežného účtu žalovanej vedeného vo H., I., je zrejmé, že nasporené finančné prostriedky vo výške 13.122,19 eur boli zo sporiaceho účtu dňa 08.07.2016 prevedené na bežný účet žalovanej a v ten istý deň žalovaná uskutočnila výber finančných prostriedkov vo výške 5.000,- eur. O tri dni neskôr, t. j. dňa 11.07.2016 opätovne realizovala výber finančných prostriedkov vo výške 8.600,- eur. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že žalovaná nakladala s majetkom v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S odôvodnením súdu o tom, že k spotrebovaniu týchto finančných prostriedkov došlo za trvania manželstva (874,81 eur na mesiac), žalobca nesúhlasil. Podľa neho sa súd s týmito skutočnosťami v odôvodnení rozhodnutia nedostatočne vysporiadal. Podľa názoru žalobcu súd neprihliadol na to, že žalovaná nasporené finančné prostriedky spolu vo výške 13.122,19 eur z bankového účtu v dňoch 08.07.2016 a 11.07.2016 bez jeho vedomia a súhlasu vybrala. Neprihliadol tiež na to, že z výpisu bežného účtu žalovanej je zrejmé, že žalovaná mala pravidelný mesačný príjem

vo výške cca 1.000,- eur až 1.300,- eur, pozostávajúci z pravidelného príjmu zo zamestnania, ktorý jej bol poukazovaný na bežný bankový účet vo výške cca 600,- eur až 700,- eur mesačne, ako aj ďalší príjem od zamestnávateľa, ktorý žalovaná prijala na účet dňa 02.08.2017 vo výške 3.000,- eur. Nezohľadnil ani finančné prostriedky, ktoré on zasielal na bankový účet žalovanej vo výške 700,- eur, neskôr vo výške 350,- eur. Poukázal na to, že žalovaná takmer všetky pravidelné výdavky uhrádzala prostredníctvom platby kartou. Ak žalovaná za trvania manželstva vybrala zo sporiaceho účtu peňažné prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového vlastníctva manželov, nesie dôkazné bremeno o tom, že ich použila v súlade s ust. § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve. Dôkazným bremenom v prípade výberu a použitia finančných prostriedkov zo sporiaceho účtu realizovaného žalovanou bez vedomia žalobcu, a to v júli 2016, práve v čase, keď bol zo strany žalobcu podaný aj návrh o rozvod manželstva, nemožno zaťažiť toho, kto výber neurobil, keďže žalobca nebol o použití vybraných finančných prostriedkov nijako informovaný. Naopak, žalovaná ako tá, ktorá peniaze vybrala, vie, ako ich použila, a preto bolo správne zaťažiť dôkazným bremenom žalovanú, keďže z jej strany nešlo o úkony týkajúce sa zabezpečenia obvyklých každodenných potrieb rodiny, bežného chodu domácnosti, teda o bežné hospodárenie, ku ktorým nebol potrebný súhlas druhého manžela. Tieto finančné prostriedky boli zo strany žalovanej použité takým spôsobom, ktorý zakladá povinnosť žalovanej ich do spoločného majetku nahradiť. Do spoločného majetku by neboli zahrnuté len vtedy, ak by žalovaná preukázala ich použitie v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, čo však neurobila. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o určité skutočnosti, leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná. Vo vzťahu k odvolacím námietkam uviedla, že pokiaľ ide o výber sporných finančných prostriedkov, šlo o bežnú vec, čo uviedol aj samotný súd, keď konštatoval, že po rozpočítaní na mesiace daná suma predstavuje 874,81 eur mesačne. Podľa názoru žalovanej pre nakladanie s takouto sumou nebol potrebný súhlas druhého manžela. Žalovaná s týmito prostriedkami nenakladala so zisťným úmyslom, ale ju v rámci dlhšieho časového obdobia použila na úhradu výdavkov starostlivosti o deti a domácnosť, o čom svedčí aj skutočnosť, že ju vybrala viac ako rok pred rozvodom manželstva. S poukazom na to, že žalobca dlhodobo netvoril súčasť domácnosti a neprispieval na jej chod a na starostlivosť o deti inak ako výživným, žalovaná vyslovila, že mu bola priznaná viac než uspokojivá časť z hodnoty spoločného majetku. Žalovaná argumentovala aj tým, že žalobca mal príjem 4.000,- eur mesačne, čo predstavuje sumu 48.000,- eur ročne. Iné výdavky ako na seba a výživné nemal. Napriek tomu v čase rozvodu mal na účte zanedbateľnú sumu. Na druhej strane žalovaná zarábala 1.400,- eur mesačne. Z tejto sumy musela vykryť výdavky na domácnosť a maloleté deti. Ak žalovaný nedokázal z uvedeného mesačného príjmu nič ušetriť, žalovaná s nepochopením prijala, prečo nedokáže akceptovať použitie sporných finančných prostriedkov pre potreby domácnosti a rodiny. Okrem toho žalovaná uviedla, že neplatnosť právneho úkonu podľa § 145 ods. 1 Občianskeho zákonníka je relatívnou neplatnosťou. Žalobca sa však riadnym spôsobom relatívnej neplatnosti nedovolal. Keďže ide o majetkové právo, na dovolanie sa neplatnosti právneho úkonu sa vzťahuje trojročná premĺčacia doba, ktorá žalobcovi už uplynula. Ak by sa teda aj jednalo o neplatný právny úkon, žalobca stratil svoje právo domáhať sa neplatnosti uplynutím premĺčacej doby. Subjektívny pocit žalobcu, ktorý sa nikdy riadne nestaral ani o domácnosť, ani o maloleté deti, o tom, že žalovaná utratila neprimerane veľa peňazí na chod domácnosti a deti, nemôže slúžiť ako právny základ pre rozhodnutie, že tieto peňažné prostriedky neboli na tento účel reálne spotrebované. Žalovaná dodala, že z logiky žalobcu vyplýva, že v rámci vyporiadania BSM by potom mala nárok na polovicu ním zarobenej sumy, teda na sumu cca 24.000,- eur.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnym právnym posúdením veci a nesprávnym skutkovým zistením, teda či súd prvej inštancie postupoval procesne správne, či vykonal všetky relevantné navrhované dôkazy, či na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil, a to

s prihliadnutím k tomu, že v odôvodnení rozhodnutia súd nemusí poskytnúť odpoveď na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú zásadný a rozhodujúci význam pre rozhodnutie (k tomu pozri napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/05).

9. Odvolací súd zastáva názor, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Zároveň odvolací súd neidentifikoval žiadnu vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Keďže na skutkových a právnych zisteniach sa ani v rámci odvolacieho konania nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a len na zdôraznenie dodáva:

10. V konaniach o vyporiadanie BSM je významná otázka dôkazného bremena zaťažujúca povinnosťou preukázať skutkové tvrdenia, ktoré viac ako v iných veciach budú založené na rozporných tvrdeniach bývalých bezpodielových spoluvlastníkov. Dôkazné bremeno bude zaťažovať toho z bývalých manželov, ktorý tvrdí rozhodnú skutočnosť.

11. Zásadnou odvolacou námietkou žalobcu bolo tvrdenie, že súd nedostatočne zistil „skutočný“ stav veci a vec nesprávne právne posúdil, keďže do masy BSM nezahrnul peňažné prostriedky v sume 13.122, 19 eur, ktoré žalovaná viac ako rok pred právoplatnosťou rozvodu manželstva bez súhlasu žalobcu previedla zo svojho sporiaceho účtu na svoj bežný účet a následne uskutočnila ich výber, tvrdiac, že ich spotrebovala pre potreby domácnosti a starostlivosti o deti. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie rozsudok v tejto časti nedostatočne a nepresvedčivo zdôvodnil.

12. Pokiaľ žalobca namietal nedostatočné zistenie „skutočného“ stavu veci, a tým predostrel aj odvolací dôvod podľa § 62 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, odvolací súd zdôrazňuje, že civilný sporový proces sa okrem iného riadi dispozičným a prejednacím princípom, princípom kontradiktórnosti konania, princípom koncentrácie a princípom formálnej pravdy, ktorý vyplýva z ust. § 185 CSP. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel,

normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

15. V zhode s názorom súdu prvej inštancie aj odvolací súd v kontexte odvolacích námietok poukazuje na v konaní preukázané a nesporné skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie prezentoval v bode 26. odôvodnenia rozsudku. Manželstvo strán sporu bolo právoplatne rozvedené dňa 09.10.2017 a k prevodu peňažných prostriedkov v sume 13.122,19 eur došlo dňa 08.07.2016, t. j. 15 mesiacov pred zánikom BSM. K spotrebovaniu peňažných prostriedkov tak došlo počas trvania manželstva, pričom titulom spotrebovania na mesiac pripadla suma 874,81 eur. Finančné prostriedky na účtoch žalobcu a žalovanej ku dňu zániku BSM boli minimálne, čo nebolo medzi stranami sporné.

16. Žalobca argumentoval tým, že na žalobkyni spočíva dôkazné bremeno o tom, že peňažné prostriedky použila pre potreby domácnosti a starostlivosti o maloleté deti. Na jednej strane teda stojí dôkazná povinnosť žalovanej preukázať spotrebovanie uvedenej sumy na tvrdý účel, na druhej strane však stojí dôkazná povinnosť žalobcu preukázať, že tieto peňažné prostriedky boli použité na osobné účely žalovanej, či jej výlučný majetok. Dôkazná povinnosť žalobcu je tak úzko spätá so zásadou, z ktorej súd v zmysle § 150 Občianskeho zákonníka vychádza pri vyporiadaní spoločného majetku bývalých manželov. Totiž bývalý manžel je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku sa vynaložilo na jeho ostatný majetok. Takáto povinnosť žalovanej nebola v konaní preukázaná.

17. K spotrebovaniu finančných prostriedkov patriacich do BSM výlučne na osobné účely manžela považuje odvolací súd za potrebné poukázať na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 MCdo 5/2008 z 29.04.2009, z ktorého vyplýva: „Pokiaľ totiž jeden z manželov nakladal s vecou alebo úsporami, ktoré sú v BSM spôsobom, ktorý je v rozpore s ustanovením § 145 ods. 1 OZ, nemožno prihliadať k tomuto neplatnému právnemu úkonu. Peňažnú sumu, resp. vklad, ktorý manžel za trvania manželstva bez súhlasu druhého z manželov vybral a použil pre seba treba zaradiť do BSM a vyporiadať.“

18. Pri právnom posúdení tejto otázky je podstatné, že ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva strán sporu bola preukázaná existencia len minimálneho zostatku na účtoch žalobcu a žalovanej. Žalobca však nepreukázal, aby sumu 13.122,19 eur žalovaná použila na svoj výlučný majetok. Použitie finančných prostriedkov patriacich do BSM na výlučný majetok jedného z manželov je povinný preukázať ten z manželov, ktorý v konaní takéto tvrdenie uplatňuje (k tomu pozri napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13Co/24/2023 z 30.01.2024, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/145/2020 z 15.02.2023). A hoci žalobca v konaní výslovne netvrdil, že žalovaná tieto peňažné prostriedky použila na osobné účely alebo výlučný majetok, z tvrdenia žalobcu o nepreukázaní ich použitia pre potreby rodiny a domácnosti, potom nemožno vyvodit' iný záver. Preto v zhode so súdom prvej inštancie je aj odvolací súd toho názoru, že spotrebovanie peňažných prostriedkov žalovanou v sume 13.122,19 eur v čase od ich výberu po zánik BSM (15 mesiacov) pre potreby starostlivosti o rodinu a domácnosť, je úplne logické, reálne a zodpovedajúce tunajším životným podmienkam.

19. Žalovaná tvrdila, že pri nakladaní s uvedenou peňažnou sumou šlo o bežnú vec. V prípade, ak by aj nešlo o bežnú vec, podľa žalovanej žalobca nenamietal relatívnu neplatnosť právneho úkonu zo dňa 08.07.2016 v trojročnej premičacej dobe. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/104/2017 z 29.10.2018, podľa ktorého: „V rámci tohto konania sa teda nemožno zaoberať majetkom, ktorý manželka síce nadobudli za trvania ich manželstva, ale ktorý ku dňu zániku BSM už nevlastnili. V prípade peňažných prostriedkov teda nemožno do vyporiadania zahrnúť také peňažné prostriedky, ktoré boli do zániku BSM spotrebované, a to bez ohľadu na to, že sa tak stalo konaním jedného z manželov bez súhlasu druhého. Takéto konanie sa totiž spravuje ustanovením § 144 a § 145 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenia upravujú vzťahy manželov pri správe spoločných vecí. Ustanovenie § 144 Občianskeho zákonníka upravuje vnútorné vzťahy manželov a právna úprava § 145 Občianskeho zákonníka upravuje vzťahy manželov týkajúce sa spoločnej veci; navonok. Rozhodovať o relatívnej neplatnosti právneho úkonu nemožno však ani v rámci predbežnej otázky v konaní o vyporiadanie BSM, a preto odvolací súd vychádzal zo zásady, že pokiaľ došlo jedným

z manželov k nakladaniu so spoločnými peňažnými prostriedkami za trvania BSM a pokiaľ takýto úkon nebol osobitným súdnym rozhodnutím určený za úkon neplatný, je treba takýto úkon považovať za platný a takto spotrebované peňažné prostriedky za trvania manželstva nemožno zahrnúť do vyporiadania ich BSM.“

20. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a rovnako práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Toto právo však nie je právom absolútnym a neznamená povinnosť súdu odpovedať na každý jeden argument strany sporu (k tomu pozri Van de Hurk proti Holandsku, rozsudok, 19.04.1994, č. 16034/90, § 61). To znamená, že otázku, či súd splnil svoju povinnosť náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, je potrebné posúdiť vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie si túto povinnosť v zásadných kontúrach splnil.

21. V naznačených súvislostiach je potrebné rozhodnutie súdu prvej inštancie považovať za dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Súd prvej inštancie definoval masu BSM, zaoberal sa otázkou disparity podielov a uzavrel, že predmetom BSM je kúpna cena 4.300,- eur, za ktorú žalobca predal osobné motorové vozidlo zn. Škoda Octavia RS, rok výroby 2008, nadobudnuté za trvania manželstva, pričom žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej polovicu uvedenej sumy, t. j. 2.150,- eur. Súd prvej inštancie sa zaoberal aj dôvodmi, pre ktoré osobné motorové vozidlo zn. Volkswagen Passat, rok výroby 2002, nemohlo byť predmetom vyporiadania BSM, keďže ho žalobca nadobudol darom. Ako už odvolací súd uviedol, nezahrnutie peňažných prostriedkov v sume 13.122,19 eur do masy BSM súd prvej inštancie vysvetlil v bode 26. odôvodnenia rozsudku.

22. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a dostatočne zistil skutkový stav veci. Preto napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 za použitia § 379 písm. a) a c) CSP.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 257 CSP. S poukazom na charakter konania iudicium duplex odvolací súd vyhodnotil, že vyporiadanie BSM je v záujme oboch strán sporu, keď návrh na súd môže podať ktorákoľvek z nich. Pre nezhody vyriešiť spor mimosúdne podal žalobca návrh na súd, ktorý rozhodol najmä v súlade s návrhom žalovanej. Žalobca tvrdil, že bola to práve žalovaná, ktorá odmietla pristúpiť na dohodu. Žalovaná tieto tvrdenia nepoprela a do konania nepredložila o opaku žiadny dôkaz. Práve postoj strán k vyvolaniu sporu v kontexte jeho predmetu bol tou okolnosťou, pre ktorú sa odvolací súd odklonil od zásady zodpovednosti za výsledok v spore.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP)